C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Neco_o_strasidlech.pdb

PDB Name: Něco o strašidlech
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Něco o strašidlech

Ten chlapík, co to o něm bude, dupl na brzdy a smykem přistál na chodníku. To byl jeho způsob - své béžové BMW zásadně parkoval na chodnících a bylo mu jedno, že tam překáží. Vystoupil z vozu a z červenobílé krabičky vyklepal marlborku. Opřený o kapotu kouřil, pozoroval dům a přemýšlel. Ten dům se původně se zdál být nejlepším kšeftem jeho života. Za pět set padesát táců ho koupil, další milión dvě stě tisíc vrazil do rekonstrukce a obratem měl zájemce, který nabídl dvanáct melounů. Jenže... Jenže tady byly ty pověsti. Už od začátku to nebylo v pořádku. První firma, kterou na opravu domu najal, shrábla zálohu a pak zkrachovala. Druhá firma se do rekonstrukce pustila odvážně a práce jí šla od ruky - dokud jejího majitele někdo nerozstřílel. Třetí firma: někdo pořád kradl stavební materiál, uskladněný v domě. Najali hlídací službu, krádeže ustaly. Jenže za týden našli dělníci, když ráno přišli do práce, sekuriťáka, jak s pěnou u úst blekotá cosi o ohnivých strašidlech a po čerstvě vybílených zdech kreslí neslušné obrazce (ani nebudu rozepisovat, čím je kreslil).

Ta třetí firma dotáhla celkovou opravu domu do konce - za cenu dvou těžkých pracovních úrazů a trojnásobného přešvihnutí původního rozpočtu. Tehdy muž, kouřící marlborku, dům poprvé prodal. Koupila ho jakási německá firma, prodávající počítače (nebo snad ledničky?). Firma se nastěhovala, za týden se zase vystěhovala, mezi tím zrušila kupní smlouvu. To jí tuzemský právní řád umožňuje. Jeden z jejích zástupců se zmínil, že uvnitř domu „zind dý poltrgajsten“. Nově opravený dům zůstal na krku chlapíkovi s marlborku.

Udělám s váma malou dohodu. Tomu chlapíkovi, vtahujícímu dehet, budeme prostě říkat David. Podle způsobu jeho parkování už tušíte, že David není dobrý člověk. Prohlédněte si ho blíž: obtloustlý, dlouhé prořídlé vlasy stažené do culíku, obličej podobný chladiči buldozeru. Z rozepnuté kožené bundy vykukuje ručně malovaná kravata, dále je David doplněn šedými vlněnými kalhotami a botami značky GLADIATOR. Ne, on není drsoň, kterého byste si přáli, charizmatický, cílevědomý, se zlatým srdéčkem pod okoralou slupkou. David je normální hajzl, jaké potkáváte běžně.

Teď, obrazně řečeno, Davidovi teče do jeho GLADIATORů. Nutně potřebuje peníze, které mu za dům nabízí někdo další, ale nehodlá se dopustit stejné blamáže dvakrát. Dnes vyzkoumá, jaké divné rejdy se uvnitř dějí a proč odsud ti Němci tolik upalovali. Bůh buď milostiv tomu, koho tam načapá. Odhazuje zbytek marlborky do houstnoucí noci a pod koženou bundou si rovná holstr s legálně drženým revolverem. Odhodlaně vyndavá klíč od domovních dveří a odemyká.

Netuší, že tohle všechno je past. Past, přichystaná speciálně na něj. Než odemkne, řekneme si něco o domě samotném, dávejte pozor,
milánkové.

Je to pěkný třípatrový činžák, postavený v pozdní secesi. Čerstvě obnovená fasáda, která pečlivě zachovává štukové ozdůbky, svítí do začínající noci teplou žlutou barvou. Kromě novoučké červené střechy se dům honosí třemi balkónky, dvěma věžičkami a pseudobarokní soškou nad vstupními dveřmi.

Kdybyste dům viděli před třemi roky, řekli byste, že mu pomůže už jedině buldozer. Od války do něj OPBH nevrazilo ani korunu a důchodce, kterému ho vrátili v restituci, se při pohledu na něj rozplakal. Obratem ho prodal za dvě stě litrů a byl rád. O půl roku později se o ty peníze krvavě pohádali jeho vnuci (nad rakví).

Sami to znáte, jaký je problém, když máte dům plný stařenek a stařečků, ze kterých nevyždímáte víc než to dvoukilo měsíčního nájmu. Chlapík, kterému teď dům patřil, postupoval obvyklou cestou: odpojil elektriku, vyhodil deset metrů vodovodního potrubí (hned za vodoměrem) a nechal sundat půlku střechy. Krov nechal zakrýt igelitovými plachtami. Do půl roku všichni nesympatičtí nájemníci zmizeli. Jenže se ztratil i nový majitel - jednak ho hledali policajti, no a pak se po něm poptávali hoši z různých báckomand. Pro náš dům začalo nejkrušnější období.

Nejdřív si domu všimli bezdomovci. Ti se k němu ještě chovali džentlmensky a kusy odkrytého krovu znovu pečlivě přikrývali igelitem. Taky se z domu stále něco ztrácelo, kdekomu se hodil bojler, zasklené okno, vodovodní baterie a nebo celé dveře i s futry, protože původní dveře byly vlysové dřevěné, moc pěkné. Pak bezdomovci odtáhli, protože byli vytlačeni feťáky.

Asi třicet narkomanů ve věku od čtrnácti do jednadvaceti let, v různém stádiu rozkladu osobnosti, se tam scházelo celé léto. Třikrát na ně vlítli policajti, vyházeli je a vstupní dveře i okna v přízemí zatloukli prkny. Dvakrát to místo rajské smrti vymetla skinheadská úderka v bombrech, kanadách a s řetězy v chlupatých pěstích. Jedenáctkrát přišly feťákům vynadat stařenky ze sousedství. Nakonec nad neoprávněnými uživateli domu číslo sto šest v Dobromyslově ulici

zvítězily deště předčasného podzimu. Pršelo a pršelo. Na zdech opadávala omítka a vykvetla plíseň. Parkety, pokud je ještě nikdo nevytrhal, nasákly vodou a vyboulily se, aby se porozhlédly z vytlučených oken. Trámy fortelně dělaného krovu zčernaly a na dotek byly odporně slizké.

A pak se to stalo.

Tři sedmnáctiletí vykradači aut za jedné deštivé noci do domu zatáhli šlapku, až po uši nadranou perníkem. Povalili ji na vlhké matrace hašišáckého doupěte, strhali z ní šaty i prádlo a pak ji znásilnili (samozdřejmě, pokud se vůbec v souvislosti s prostitutkou dá mluvit o znásilnění).

Nakonec ji ubodali noži typu motýlek. Odtáhli ji do sklepa a nacpali pod schodnici, tam ji zarovnali vypadanými cihlami. Tělo nikdo nenašel. Asi za čtyři měsíce už dům v Dobromyslově sto šest patřil někomu dalšímu. Ten někdo další je náš kuřák marlborek David, který se právě šťourá klíčem v zámku. Tehdy se přišel podívat, za co vlastně dal víc než půl melounu a usoudil, že dům je zralý na bourací kladivo. Protože ale příslušní úředníci prohlásili, že žádné bourání nebude a všechno tohle kolem se jednou stane nejkrásnější pražskou čtvrtí, nezbylo Davidovi než od demoličních záměrů ustoupit. Proč o tom vůbec mluvím: jediné, co při Davidově návštěvě vypadalo k světu, byla novoučká, metr vysoká a čerstvě omítnutá zeď pod schodnicí ve sklepě.

Za tou zdí bydlela Anežka.

Ještě máme chvíli čas na vyprávění o Anežce.

Anežka - to jméno patřilo hezounké dívence z městečka pod horami, tak idylického, jako by bylo z jiných časů.

Anežka žila jen s matkou. Její otec po plyšáku (tj. sametové revoluci) získal práci v sousedním Bavorsku. Tam zarobil tolik peněz, že byste je ani nespočítali. Pak ho napadlo, že nemá zapotřebí poslouchat nářky ženské, blížící se ke čtyřicítce, která ho při občasných společných víkendech nutí mýt nádobí a vynášet koš s odpadky. Za své peníze si přece může pořídit mnohem mladší a přítulnější subjekt. A taky že si pořídil, drahouškové, to víte, že si pořídil. Jeho bývalá manželka, Anežčina matka, pozdě bycha honila.

Anežka si náhle připadala jako hrdinka televizního seriálu. Tatínek s poskakujícím diblíkem po boku, matka věčně nervózní, utahaná, přepracovaná, potají upíjející fernet přímo z lahve. Taková hrdinka ze seriálu to prožívá následujícím způsobem: chytne se špatné společnosti, chodí za školu, flámuje až do půlnoci. Nakonec uteče z domova a její rodiče (ve stejnou dobu, ale každý zvlášť) ji hledají za deštivé noci. K ránu se všichni tři sejdou na prostydlém nákladním nádraží. Obejmou se vespolek, do toho jdou titulky. Stíháte mě sledovat?

Takže se Anežka chytla špatné společnosti.

Pokud mluvíme o špatné společnosti, musíme mít na paměti, že to byla společnost špatná na poměry idylického městečka v podhůří. Jinde by ta společnost byla vzorem ctnosti. Posuďte sami, jak špatně se Anežka chovala: navštěvovala vinárnu (jednu z těch tří v městečku), kouřila lehké Petry (asi tak čtyři za večer) a její prospěch na střední ekonomické škole se zhoršil z vyznamenání na trojky. Z účetnictví dostala v pololetí čtyřku. Všechno mohlo proběhnout tak nějak uspokojivě, kdyby se Anežka nebyla u dvoudecky bílého seznámila s Radimem.

Pak už to nebyl televizní seriál.

Radim nebydlel v tom idylickém městečku. Ve vinárně byl pracovně. Jeho zaměstnáním bylo lovit hloupé holky. Byla z toho veliká láska, tedy z Anežčiny strany. Tak velká, že s Radimem odešla do Prahy, aniž cokoliv řekla matce. Obvyklá smutná historie, sami to dobře znáte ze stránek deníku Blesk a ze zpráv televize Nova.

Po intenzivní, z hlediska Radima rutinní přípravě, začala Anežka pracovat jako sexuální pracovnice (tak se tomu oklikou říká). Jediné, co ji pak drželo nad vodou, bylo čekání, na další dávku pančovaného heroinu - a tu dostávala jen jako odměnu za dobře odvedenou a iniciativně provedenou práci (mám na mysli sexuální práci). Hele, mně se příčí popisovat to detailně. Domyslete si to sami.

Anežka, děvucha z hor, na to neměla žaludek. Nebyla dost tvrdá na takovou špínu. Zvadla, Radim se jí brzy zbavil. Prodal ji otrokářům ještě horším, než byl on sám. Myslíte, že to nejde, prodat člověka, milánkové? To toho víte o životě hodně málo.

Anežka upadla do apatie a stala se téměř nepoužitelnou. Skončila na ulici, snad měla i šanci odejít na nádraží a koupit si lístek do stanice domov, ale štítila se sama sebe. Navíc už nedokázala žít bez heroinu, perníku a podobných svinstev. Předloktí měla rozpíchaná a černá modřinami. Byla nakažená všemi druhy pohlavních chorob. Jestli čekáte, že řeknu, že měla i AIDS, čekáte marně. AIDS neměla. O AIDSu jsou jiné příběhy. Pak ji zabili ti kluci a tělo nacpali pod schodnici.

Byla mrtvá. Jenže Anežka-přízrak existovala dál. Když někdo zemře ve velkém zoufalství, jeho mentální energie vyzáří do prostoru a zůstane tam zachovaná ve formě... no, já přesně nevím, jak to funguje. Všechny stařenky v okolí, které měly to štěstí, že jejich domy nikdo nerestituoval, už to věděly za čtrnáct dní: ve sto šestce straší. Anežce se ten dům líbil. Byl to její dům. Proto zastavila chátrání a vymyslela plán. Její posmrtná existence měla jediný smysl: vybrat dluh od člověka, který jí ublížil nejvíc.

A ten člověk je kdo... no? Kdo to uhodne, může si vzít ze špajzu sušenku OPAVIA.

Přála si mít spolupracovníky. Brzy je měla. Prvním se stal bezdomovec, opilá troska, který páchl tak hrozně, že ho jeho soukmenovci vyhodili i z čekárny Hlavního nádraží. Ranila ho mrtvice, když se před ním Anežka zjevila ve své polozetlelé podobě. Potom dva pankáči, kteří do sto šestky náhodou zabloudili. To byli tvrdší hoši a navíc přesvědčení, že přízraky, pokud vůbec existují, jsou nehmotné (no, já jsem si to původně myslel taky). Anežka jednoho z nich roztrhala na kousíčky, rozebrala ho na součástky stejně dokonale jako ruská mafie ukradeného opla. Se škrcením druhého se ani nemusela unavovat. Tak dokonale zježené číro neměl na hlavě dosud žádný punker z Velké Prahy.

Pak dlouho nic a nakonec se k nim přidal zloděj stavebního materiálu. Nedbal na špatnou pověst domu a zdálo se mu ostudné nevyužít skutečnosti, že se uvnitř žádní černí šerifové neodváží hlídkovat v noci. Přiznám se k malému podrazu. Ten kuřák marlbora ze začátku příběhu, kterému jsme dali pracovní jméno David, není nikdo jiný, než Radim. Ten Radim, který Anežku zverboval a odvedl z idylického města v podhůří, pak ji zpracoval a nechal dělat matraci pro

asociály, dementní zbohatlíky, gangstery, turisty z bývalé DDR a soukromé podnikatele.

Jak se mohlo stát, že se dům v Dobromyslově sto šest stal Radimovým majetkem? Anežka to tak zařídila u Prozřetelnosti. Takové strašidlo má konexe, že byste se divili.

Jako by cosi tušil, Radim do svého domu ještě nikdy nevkročil jinak, než v doprovodu pěti členů stavební komise. Takové tlupě úředníků se i strašidlo raději vyhne. Pokaždé uvnitř domu slyšel slabounké klapání. To jak mlely boží mlýny. Z vexláka, z kuplíře a překupníka dřevěných madon se Radim vypracoval na obchodníka s realitami. Vlastně zkoušel všechno možné, dost věcí se nezdařilo a teď je nepříjemně zadlužený. Tenhle dům se stal jeho poslední šancí. Buď se povede ho prodat a následně poplatit dluhy, pak nám možná bude z televizní obrazovky kázat o morálce a etice podnikání. Nebo se to nepovede a barák zůstane na ocet. V tom případě můžeš trénovat kraula s traverzou na noze, Radime.

Zatímco jsme si povídali, Radimovi se podařilo odemknout vchodové dveře. Právě sám, samotinký a beze svědků vchází. Blíží se půlnoc (přesněji řečeno je dvacet jedna čtrnáct). Z hlediska Anežky je to jedno, jí na nějaké půlnoci nesejde. Ona úřaduje vždycky.

Radim vešel do dveří a ocitl se absolutně jinde.

První, do kterého narazil, je zloděj stavebního materiálu. Na zádech nese tři pytle suché betonové směsi, litinový radiátor a záchodovou mísu. Podívá se na Radima šílenýma očima a zadrmolí: „Jak já to všechno odnesu, jak já to všechno odnesu...“

Přihodí si na hřbet futra a odřenou brašnu s instalatérským cajkem. Rozhodí rukama, všechno kupodivu zůstává na jeho zádech jako přilepené: „To je věcí! Jak já je všechny stačím odnést?“ Něco ze zlodějovy panické ataky se přeneslo i na Radima. Pocítil hrůzu, hrdlo se mu zúžilo, srdce rozbušilo. Náhle cítí, že se před návštěvou domu měl stavit někde vyčůrat. Tady v tomhle domě přece musí být použitelné WC - nebo snad ne? Jenže tady už není nic. Jen temnota, uprostřed níž jako smutné reziduum domu zbývá schodiště, barevně nasvícené skrytými svítidly. Otočil se a hmátl po klice vchodových dveří. Nebyla tam. Ani dveře tam nebyly. Co mám povídat, není tam ani zeď. Není tam nic, jen temnota. Už je vám to jasné? Vykročil ke schodišti jako hraboš hypnotizovaný kobrou. Na první

podestě se setkal s bezdomovcem.

Houmlesák spokojeně sedí na schodu a spodní část jeho těla se roztéká do jakési protoplazmy. Jak už jsem se zmínil, smrděl ještě za svého života. A což teprve teď! To teda je odér. Jsou v tom čtyři týdny nevyvezené sídlištní kontejnery i uležela chcíplá kočka. Čpí z toho dezinfekce bezdomoveckého asylu, lyzol, chlór, špína plesnivých hadrů. Ještě výraznější jsou pachy, patřící k nejpodřadnější hospodě: popelník plný vajglů, pisoáry s ucpaným odpadem, přepálený tuk, cibule, ocet.

Radim zvrací. Poblil si koženou bundu i hezké šedé kalhoty. Zbylo i pro boty značky GLADIATOR. Prosmykl se kolem bezdomovce a škrábe se do patra. Tam se první pankáč zrovna pokouší smontovat se dohromady.

Ruce, nohy, ucho a tak podobně, celkem dvacet jedna kusů. Ty klouby do sebe nějak nechtějí zapadnout. Punker je stále vzteklejší, vráží si koleno do podpaží a zuby, které se do těch jednadvaceti kusů nepočítají, zahazuje za sebe. Náhlou škvírou v temnotě vidí Radim, jak zuby vylétají ven na ulici a demolují nablýskané BMW - prosekávají střechu, párají polstrování, řezáky se s kvikotem zapichují do protektorů.

Až sem doléhá kvílení trýzněného vozu. Radim se pokusí popoběhnout a proskočit tím světlým místem ven do normálního světa, ale mžurka se zavřela a on břichem naráží do secesního zábradlí. Málem přepadl dolů. Rozječí se hrůzou a náhle už pro něj není hledání WC důležité. Jak se obmyslně říká - svěrače povolily.

Víte, co vidí tam dole? Ve starých domech obchází schodiště kolem takzvaného zrcadla. To je prázdné místo, ve kterém by, v případě pozdější výstavby domu, byl umístěný výtah. Tady výtah není, jenom to prázdné zrcadlo.

A dole - tam nejsou kachličky přízemí, kdepak. Schodiště se obtáčí dolů kolem nejméně pětadvaceti pater (která tam dřív nebyla) a úplně vespod se převaluje rudé, sálající magma.

„Pane, prosím vás, pane,“ ševelí někdo za Radimem. „Nemohl byste mi půjčit kapesník?“

Ohlíží se. Za ním stojí druhý pankáč, ten se zježeným čerokýzem, a okusuje si nehty. Co, nehty! On už má nehty okousané až po zápěstí. Právě se s chutí zakusuje do vřetenní kosti. Vyděšený, za doprovodu čvachtavých zvuků, popobíhá Radim ještě o půl patra výš. A nahoře ji vidí.

Anežka stojí na nejvyšším schodě, křehká, jemná, něžná, s broskvovou pletí a s hnědými vlasy rozhozenými na ramenou. Pro tuhle příležitost se oblékla do bílých svatebních šatů. Vztáhne k Radimovi pravici, ze které zbývají jen kosti, obalené poloshnilými šlachami:

„Pamatuješ na mne?“

Zábradlí zmizelo a schodiště samotné se zúžilo sotva na šířku jedné stopy. Už nezůstalo nic, jen temnota, žhavá láva v hlubině a nahoře kráska s umrlčíma rukama.

A Radim si vzpoměl.

Dopálilo ho to. Hodně ho to dopálilo. Čekal pořádného protivníka a ne nějakou... pipinu, kterou zfackoval a položil na lopatky, kdykoliv se mu zachtělo.

Podívá se do rudé hlubiny a pak zase vzhůru na přízrak.

„Tak dobře. Dostala jsi mne. Skočím dolů a bude po mně.

„Upřeně, velitelsky se jí vpíjí do velkých naivních očí dívenky z podhorského městečka. „Za minutu bude po mně, když si to tolik přeješ. Pak na tom budeme stejně - já budu mrtvý, stejně jako ty. Budeme mrtví oba dva. Už nebudeš mít žádnou výhodu. A PAK SI TO S TEBOU VYŘÍDÍM!“ Nadechne se a zařve nesmlouvavým hlasem, kterého se dřív tolik bála:

„TY SI BUDEŠ PŘÁT, ABYS BYLA NIKDY NEUMŘELA!!“

Sakryš, tohle nedomyslela. A Radima zná, ví, co ten surovec dokáže. Zachvěla se a zprůsvitněla. Bezdomovec jako by přestal tolik páchnout a rozebraný punker konečně zarazil kyčel do správného místa. „Kurva," pochválil se hlasitě.

Temnota kolem šedla. Objevila se okna, dovnitř proniklo žluté světlo uličních lamp. Anežka vypadá spíš jako na šňůře visící zmoklá noční
košile.

A pak jsou pryč. Anežka, pankáči, zloděj i houmlesák. Už nikdy se nevrátí.

Už nikdy tady nebudou strašit a čekat na Radima.

Radim spokojeně vyjde ven a zkonstatuje, že jeho BMW se toho zase tolik nestalo. Jen až se zavrtí v sedačce, zarazí si do zadku přelomený špičák.

Dům v Dobromyslově ulici pak prodá francouzské firmě, obchodující s vysavači. Dostane za něj šestnáct a půl melounu a najde legální způsob, jak se vyhnout placení daně. Dovolenou stráví s dvěma fantastickýma kočkama na Floridě.

A Anežka? Cožpak já vím? Nelíbí se vám, jak to dopadlo, milánkové? Byli byste spokojenější, kdyby zlo bylo po zásluze potrestáno? No, to já taky, ale tentokrát to nevyšlo. Snad příště.

A jaké z toho všeho plyne ponaučení? Nedokážu ho zformulovat přesně, ale tak nějak cítím, že v tom nějaké ponaučení bude.